

שבת קל

משה שווערד

1. מהרש"א חידושי הלכות מסכת שבת דף קל עמוד א

תוס' בד"ה ר"א אומר כו' וא"ת ויביאו התינוק כו' השתא ליכא איסור שבת כלל כו' עכ"ל. ר"ל מדאורייתא ליכא איסור שבת כלל כיון דחי נושא את עצמו לכ"ע באדם כדאמרינן בפרק המצניע ומיהו איסורא דרבנן ודאי דאיכא כדמוכח בפ' מפנין דאשה מדדה את בנה אפי' ברה"ר דא"נ מגבה ליה חי נושא את עצמו כפרש"י שם משמע דאינה נושאה להדיא בנה ונראה דלא נחתי הכא לאקשוויי הכי ויביאו התינוק כו' מההיא דר"ל דכ"מ שאתה מוצא עשה ול"ת אם אתה יכול לקיים שניהם מוטב כו' דבלאו הכי קשיא להו לקמן מיניה דר"ל אהך דר"א והניחו הדבר בקושיא אלא דמסברא נחתי הכא להקשות אמאי (לא) נקט לר"א תיקון דהבאת איזמל טפי ה"ל למינקט הבאת תינוק כו'...

2. שפת אמת מסכת שבת דף קל עמוד ב

בתוס' ד"ה שלא ברצון ר"א כו' והכא כיון דאפשר לקיים את שניהם כו' אמאי יביאו כו' י"ל דבשלמא היכא דאפשר לקיים שניהם שלא ידחה כלל הל"ת אזי הוי זה הכלל, אבל הכא דמ"מ נדחה שבת אצל גוף המילה שוב לא הוי אפשר לקיים שניהם ונדחה גם לזה כיון דמ"מ ניתן לדחות, [וכה"ג כתבו התוס' במנחות (מ' ד"ה כיון) דמשו"ה פשיטא לי' טפי דחוטי צמר פוטרין בשל פשתן משום דבלאו הכי איכא כלאים, אך י"ל דשאני הכא דאע"ג דמלאכת חבורה נדחה מ"מ מלאכת הוצאה לא נדחה כיון דחילוק מלאכות לשבת הוי כתרי איסורי משא"כ התם אותו איסור גופי' דכלאים נדחה כבר [אכן הרשב"א כאן תי' כנ"ל], עוד י"ל דהאי כללא תליא בפלוגתא דר"א ורבנן דלרבנן דס"ל דמכשירי מילה אינם דוחין שבת א"כ לא נדחה שבת אלא מפני ההכרח של גוף המצוה, וממילא אם יכול לקיים המצוה בלא הדחי' שוב אינו דוחה, אבל לר"א כיון דאף מכשירים דוחה א"כ הוי כמו הותרה שבת אצל זה והוי ממש כמו היתר ושוב אפי' היכא דאפשר לקיים שניהם דוחה:

3. חתם סופר מסכת שבת דף קל עמוד א

מילה שאי אפשר לעשותה מע"ש. משמע דוקא מילה וכן פירש"י, אבל שום מכשירין לא אפי' נשבר סכינא בשבת מ"מ כיון שעכ"פ מין מכשירין אפשר לעשותן מע"ש שוב אינו דוחין שבת. אמנם איכא רבנן דאית להו דיעה שלישיית בעירובין ק"ג ע"א וברש"י שם ד"ה אלא הא וכו', וכן פסק שם רמב"ם. ואולי יש לחלק בין עבודה דשבת דמשמע ס"פ טרף בקלפי דהותרה ובין מילה דדחיה, וצ"ע. ועיין פסחים פ' אלו דברים בהזאה בשבת שחל'ו' שלו ולא היה אפשר מקודם, התם י"ל משום גברא לא חזי, ע"ש בש"ס ותבין:

4. תוספות הרא"ש מסכת שבת דף קל עמוד א

ת"ל בחלב אמו, וא"ת ולא לסמכינהו רחמנא ולא ליצטרך למכתב בחלב אמו לאפוקי מדרשא דסמוכין, וללישנא קמא דפרק כל הבשר ניחא דלרבי יוסי אצטריך לא תאכלו לאתוויי חיה אבל ללישנא בתרא לא ניחא דקאמר איבעית אימא עוף איכא בינייהו ר' עקיבא סבר חיה ועוף אינם מן התורה אלא מדרבנן אסירי ור' יוסי הגלילי סבר עוף אפילו מדרבנן נמי לא אבל חיה משמע דמדרבנן אסירא מדלא פליג אלא אעוף משמע דבחיה מודה [ל'ר' עקיבא, ויש לומר דהאי איבעית אימא דקאמר אינו חוזר ממה שאמר תחלה אלא מוסיף דעוף נמי איכא בינייהו ולעולם סבר ר' יוסי דחיה אסירא מדאורייתא.

5. חידושי הריטב"א מסכת שבת דף קל עמוד א

והיו מתים בזמנם. זקנים. ולא עוד אלא שפעם וכו'. פירש הראב"ד ז"ל דלהכי מייתי הכא האי עובדא להודיעך השכר שנותן הקדוש ברוך הוא על קיום לאו דלא תסור, דכיון דרבי אליעזר ראוי להוראה היה, כל זמן שלא נפסקה הלכה רשאין לעשות כדברי עצמן כדאיתא בפ"ק דיבמות (י"ד א'), ובמקומו היו עושין כמותו לקיים לאו תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל אפילו שיאמרו לך על ימין שהוא שמאל וקבלו השכר הזה, וכש"כ בשאר מילי דרבנן שהמקימן נוטל שכר.

6. חזון איש [יו"ד ס' קנ]

<p>ע"ז ז' א' היו שנים אחד מעמא ואחד מסבר כי אם כיכ אחד מהם גדול כי ואם לאו כגן אחר המחמיר בו, ונבאר דבין לחיק בין לריבך צבל תורב כגן אחר המחמיר יש לשיי צבא דאמרו חולין מיד א' כהונה לשמות כדברי ג"ש טעם בדברי ג"ש טעם ומפרשינן דהיינו קודם ציק ועדיין לא הכריעו בהלכה דביי רובא וגי'ס מהדדי טפי ואכתי א' שקולין כן הא י' להחמיר צבל תורב, (ונראה דכא דאמר דצבל תורב כגן אחר המחמיר אינו אלא בשאין אחד מהם רבו, אבל אחד מן החממים כאל רבו כגן אחריו אף להקל, ומקרי רבו כל שכוף קרוב לו ושומט שששתיו חמדי ברוב כמות, ונכא אם יש שני חממים קרובים לו רשות צידו להחזיק בכוהלותיו של אחד מהם ולהחזיקו כרבו והיינו</p>	<p>דאמרינן כהנה לשמות כדברי ג"ש טעם והיינו להחזיק כרבו ולהקל אחרים חמדי צין לקולא צין לחומרא ודין זה צין נחיי כהכס וצין נחיי חמדי כל שידועת כוהלותיו וכוהלותיו משי תלמודיו לו משי סמיו, ונכא רבאים להקל אחר רבם אף להקל צבל תורב ולשיי כהולקים עליו הם כרובים כל זמן שלא כיכ טעם ציד ויש זה כנגד זה והכריעו אח הכלכה והיינו דאמרו ינמח יד א' עשוקטו של ריח היו ברובן טעם כי צמקומו של ריבוי כי והיינו ג"ש ודיי אחר ציק משתוהו חממים כהכריעו של מוטב ציד ודין רשון להקל כדברי ג"ש ואף לא להחמיר.</p>
---	---

7. מהרש"א חידושי אגדות מסכת שבת דף קל עמוד א

עיר א' בא"י שהיו כו' והיו מתים בזמן כו'. והוא מדה כנגד מדה על שהיו מדקדקין לעשות כלי מילה אפי' בשבת כדי לקיים מצות מילה בזמנה גם הם מתו בזמן ואף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר יצחק היה הראשון שנימל לח' בזמנו מת בזמנו אברהם שנימול שלא בזמנו מת ה' שנים קודם זמנו כדאמר' פ"ק דב"ב וק"ל:

8. חידושי הריטב"א מסכת שבת דף קל עמוד א

וכל מצוה שלא מסרו ישראל עצמן עליה וכו'. כבר פירש הרמב"ן ז"ל בפרק במה טומנין (לעיל מ"ט א') דאין אדם חייב למסור עצמו אלא על מצות לא תעשה ואפילו בערקתא דמסאני משום לא תלכו בחוקות הגוים, אבל במצות עשה אין אדם חייב למסור עצמו, והראיה מתפילין, וכי כמה גדולים שהיו בימי אלישע לא קיימו על עצמם ונקדשתי בתוך בני ישראל, אלא ודאי מצות עשה שאני משום דשב ואל תעשה הוא, והא דקאמר הכא כל מצוה שלא מסרו ישראל עצמן עליה כגון תפילין, לאו למימרא שיהו חייבין למסור, אלא הכי פירושא כל מצוה שלא גילו דעתם (שאפי' חובה) [שהיא חביבה] למסור עצמן עליה עדיין מרופה היא בידם, מיהו הני מילי שלא בשעת השמד אבל בשעת השמד אם רוצה לקדש את השם אפילו על מצות עשה הרשות [בידו] ולא הוי מתחייב בנפשו, ועליו נאמר (תהלים נ') אספו לי חסידי כורתי בריתי עלי זבח, וכן אמרינן במדרש ואמר מה המכות האלה אשר הוכתי בית מאהבי על מה אתה [יוצא] ליסקל על שנטלת לולב על מה [אתה] יוצא ליסקל על שמלתי את בני, כל זה מפני קידוש השם, ובודאי שהראיה [שהביא] רבינו ז"ל מהא דאלישע אינה ראייה, דדילמא אותה שעה שמצאו לאלישע לאו שעת תפילין היתה אלא [מדת] חסידות [ש] נוטלין כל היום, ולהכי לא מסרו עצמן עליה אלא אלישע מפני שהיה גדול בדור.

9. שולחן ערוך יורה דעה הלכות עבודת כוכבים סימן קנז סעיף א

כל העבירות שבתורה, חוץ מעבודת כוכבים וגלוי עריות ושפיכות דמים, אם אומרים לו לאדם שיעבור עליהם או יהרג, אם הוא בצנעה יעבור ואל יהרג. ג/ ואם ירצה להחמיר על עצמו וליהרג, רשאי, אם העובד כוכבים מכוין להעבירו על דת.

10. ביאור הגר"א יורה דעה סימן קנז ס"ג

[ג] ואם ירצה כו'. כמ"ש ברפ"ט דשבת כל מצוה שמסרו כו' ואלישע בעל כנפים בפ"ד (ורפ"ט) דשבת ור"ע וריב"ב וכל הרוגי מלכות שמסרו עצמן על מצות פרטיות ...

11. שפת אמת מסכת שבת דף קל עמוד א

שם בגמ' כיון שהגיע אצלו נטלן מראשו י"ל דלפיכך נטלן מראשו משום נקיות שלא רצה שיקרב אצל קסדר בתפילין כדאי' לעיל (קכ"ז ב) בר' יהושע שחלץ תפיליו קודם שנכנס אצל המטרוניתא כדי שלא יכנסו דברי קדושה כו' ע"ש [ובזה מיושב מה שהקשו התוס' לעיל (מ"ט) ד"ה נטלם ע"ש]:

12. חתם סופר מסכת שבת דף קל עמוד א

תפילין צריכין גוף נקי כאלישע בעל כנפים. צ"ע דמנ"ל דה"ל גוף נקי לאלישע דלמא תפילין אין צריכין גוף נקי ולאלישע נמי לא ה"ל גוף נקי ואפ"ה נעשה לו נס. וי"ל דצ"ע על אלישע שנטל תפיליו מראשו הא חזינן דעדיין הי' בסכנה וצריך לנס. א"כ טוב יותר להניחם על ראשו דמצוה בעידנא דעסיק בה מגינא ומצלה משא"כ כשנטלם מראשו דהוה לא עסיק בה ולא מגינא אע"כ משום דהי' רוצה לכזב ולומר שהם כנפי יונה ולא רצה להוציא שקר מפיו בעוד שהתפילין בראשו שצריכין גוף נקי ובכלל זה שלא ישקר ויכזב וכמ"ש רמב"ם וב"י ומשו"ה סיכן עצמו והסירם מראשו אף על גב דהשתא הי' רחוק מההצלה כיון דהוה בעידנא דלא עסיק בה מ"מ נוח לו לסכן עצמו ממה שלא יהי' גופו נקי בדברי שקר בהיות תפילין על ראשו:

13. מהרש"א חידושי אגדות מסכת שבת דף קל עמוד א

כאלישע בעל כנפים כו'. כתבו התוס' פ' במה טומנין מדנעשה לו נס מסתמא היה זהיר בהן והיה לו גוף נקי כו' ע"ש ובהאי לישנא דקראו אותו בעל כנפים רמזו בו שהיה גוף נקי כמלאכים הללו שנאמר בהו ובעל כנפים יגיד דבר וק"ל:

14. טור אורח חיים הלכות תפילין סימן לו

גדולה מצות תפילין שכל המניחן מאריך ימים שנאמר ה' עליהם יחיו ואמר רבא כל המניח תפילין ומתעטף בציצית וקורא ק"ש ומתפלל מובטח לו שהוא בן העוה"ב ואמר אביי מערב אני בו שאין אש של גיהנם שולט בו רב פפא אמר מערב אני בו שכל עונותיו נמחלין וכל מי שאינו מניחן הוא בכלל פושעי ישראל בגופן לכך צריך כל אדם להיות זריז בהן: מצותן להיותן עליו כל היום [BUT SEE END OF RITVA 8 ABOVE] אבל מפני שצריכין גוף נקי שלא יפיה בהם וצריך שלא יסיח דעתו מהן בעודן עליו ואין כל אדם יכול ליזהר בהן על כן נהגו שלא להניחם כל היום ומ"מ צריך כל אדם ליזהר בהן להניחן בשעת ק"ש ותפלה: קטן היודע לשמור תפילין אביו חייב לקנות לו תפילין להנכו:

15. בית יוסף אורח חיים סימן לז

וכתבו התוספות (ד"ה קרקפתא) והרא"ש (שם סי' ה) והר"ן (שם ד. ד"ה בינונים) והמרדכי (שם סי' תשז, ובהל' תפילין יד ע"ג) בשם ר"ת דוקא הנמנע מלהניחן בשביל שהמצוה בזויה עליו אבל אם ירא להניח תפילין משום דבעי גוף נקי והוא ירא שמא לא יזהר בקדושה ובטהרה לא ופירש הרא"ש שם אף על גב דעבירה היא דבכל יכול ליהדר בשעת ק"ש ותפילה מכל מקום לא מיקרי בהכי פושעי ישראל בגופן אבל מתוך דברי רבינו דאהא דמי שאינו מניחן הוא בכלל פושעי ישראל בגופן כתב לכן צריך כל אדם ליהדר בהם נראה שאינו מפרש כפירוש ר"ת אלא כל מי שאין מניחן מאיזה טעם שיהיה הוא בכלל פושעי ישראל בגופן

16. בית יוסף אורח חיים סימן לז

ג קטן היודע לשמור תפילין אביו חייב לקנות לו תפילין לחנכו. ברייתא בסוף פרק לולב הגזול (מב.) ופירש רש"י לשמור תפילין שלא יכנס בהם לבית הכסא ובספר התרומה (סוף הל' תפילין) כתב דהיינו שיהא נקי לשמור אותם בטהרה כאלישע בעל כנפים כלומר שלא יישן בהם ולא יפיה בהם וכן כתב סמ"ק (סי' קנג): **כתב העישור (הל' תפילין ח"ז סא ע"ג) מסתברא לן דהאי קטן גדול בן י"ג שנה ויום אחד הוא והביא ראיה לדבריו ואינה כדאי להוציא הברייתא מפשוטה דמשמע דקטן ממש קאמר** וכן נראה דעת כל הפוסקים שכתבו קטן סתם דמשמע דבקטן דמשמע דקטן ממש מיירי:

17. חידושי הריטב"א מסכת שבת דף מט עמוד א

תפילין צריכין גוף נקי כאלישע. [יש מפרשים דהיינו למי] שבא לסמוך עליהם על הנס בשעת הפחד דבעתותא מייתי לידי הפחה כדדרשינן (מגילה ט"ו א) גבי ותתחלחל המלכה מאד, וכן פירש רבינו מנחם ז"ל, **והקשו על זה דהא אמרי רבנן כל הסומך על הנס אין עושים לו נס**, והנכון דלאו דוקא נקט כאלישע בעל כנפים אלא לפי שנעשה לו נס בדבר נקטיה, וכההיא דאמרינן לא יתן אדם לקופה של צדקה אלא א"כ ממונה עליה כר' חנינא בן תרדיון, והא ודאי לאו דוקא אלא אגוזמא נקט כלומר שיהא אדם נאמן וכדמפרש ואזיל.

18. חידושי הריטב"א מסכת שבת דף קל עמוד א

ומה יונה זו כנפיה [מגינות] עליה. פירש רש"י ז"ל שאינה נלחמת בחרטומה אלא בכנפיה, והגאונים ז"ל פירשו שמגנה בניה בכנף אחת ונלחמת בכנף אחת, כך ישראל נלחמים ומקיימים את המצות.

19. חידושי הריטב"א [קוק] מסכת שבת דף מט עמוד א

ועל זה נהגנו בשעת חליצת תפילין לכרוך אותם בצורת כנפים, ובלכד ראש³⁹ שנעשה בהם נס, ובשל יד אנו עושים בצורת יוד כי הם תשלום שדי. ויש נוהגים לצייר בשתייהן כנפים ככנפי יונה, והכל לפי מה שנהגו.

20. תוספות מסכת שבת דף קל עמוד ב

שלא ברצון ר"א דשרי אפי' ברה"ר - קשה לרשב"א הא אמרינן לקמן בפירקין (דף קלג.) כל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה אם אתה יכול לקיים את שניהם מוטב כו' והכא כיון דאפשר לקיים את שניהם להביאו דרך גגות וחצירות וקרפיות אמאי יביאו אותו דרך רה"ר וליכא למימר דלגבי מילה דגלי רחמנא בה דחיי שבת כדדרשינן לקמן לא אמרינן הכי דהא לקמן גבי בשר אפי' במקום בהרת יקוץ כו' אמרינן כדר"ל דאמר ר"ל כל מקום שאתה מוצא כו'.

21. תוספות מסכת שבת דף קל עמוד ב

ומי שרי והתניא - וא"ת ולוקמי שהביאו דרך חצר מעורבת דהוי כרצון חכמים ושלא כרצון ר"א דשרי אפי' דרך רה"ר וי"ל דבכה"ג לא הוה שרי ר"א מן רה"ר כיון שיכול להביאו דרך חצר מעורבת בהיתר גמור א"נ לישנא דשכחו לא משמע כן דאי היתה מעורבת לא ה"ל למימר שכחו אלא לא חשו להביאו מע"ש כיון דבשבת אפשר להביאו בהיתר גמור אבל כי מסיק ברצון ר"ש אתי שפיר דקאמר שכחו שאם היו נזכרין מע"ש היו מביאין משום דפליגי רבנן עליה.

22. חידושי הרמב"ן מסכת שבת דף קל עמוד ב

כן אני אומר שאין מתירין אמירה לגוי אפי' בדבר שהוא משום שבות אלא גבי מילה לפי שניתנה שבת לידחות אצלה אבל בשאר מצות אין דוחין שבות כלל אפי' ע"י גוי שאין לנו היתר בשבות דשבות יותר משבות דמלאכה חוץ מזו, וכן לענין חולה דאמרינן (קכ"ט א') כל צרכי חולה נעשין ע"י ארמאי בשבת בין במלאכה גמורה בין בשבות אמרו כדמוכה לעיל ובכמה דוכתי כי ההיא דבפ' הדר דמחמין לאימיה ע"י גוי בשבת, ואמרינן נמי בפ"ב דביצה (כ"ב א') אממר כחל מגוי בשבת ואמר לי' רב אשי מאי

דעתך משום דצרכי חולה נעשין ע"י גוי מר הא קא מסייע בהדיה דקא עמיץ ופתח אמר לי' מסייע אין בו ממש, והא כוחל אפי' בישראל שבות הוא ואין נעשה ע"י גוי אלא גבי חולה שמלאכה עצמה מותרת בו, וכן משום פסידא נמי אין מתירין דתנן נכרי הבא לכבות אין אומרים לו כבה ואף על פי שהוא שבות דמלאכה שאינה צריכה לגופה ומתני' ר"ש קתני לה אלמא אמירה דשבות אפי' במקום פסידא אין מתירין אותה. והר"מ הספרדי ז"ל התיר שבות דשבות לגבי שופר ולולב.

23. חידושי הרשב"א מסכת שבת דף קל עמוד ב

ועוד דרבי אליעזר שמותי הוא. פירש רש"י ז"ל שברכוהו, ואינו מחוור אטו משום שברכוהו לא תהא הלכה כמותו בכל מקום, אלא פירוש שמותי מדבית שמאי הוא, וכן מפורש בירושלמי.

24. שערים מצויינים בהלכה

מקום. וכ"כ הר"ן לעיל (ה). מדפי הרי"ף ד"ה אמר) ור"א כב"ש ס"ל, דר"א שמותי הוא, ופירושו מתלמידי ב"ש כדמוכח בהדיא בירושלמי מס' ביצה (פ"א מ"ד) דאע"ג דר"א תלמידו של ריב"ז היה [ע"י אבות פ"ב מ"ח] ור' יוחנן תלמידו של הלל, וכדאיתא בפרק יש נוחלין (קלד). שמא חזר ושמש את שמאי או אחד מתלמידיו, או שחזר ונמנה עמהן, הלכך לא קי"ל כר"א וכו'. וע"י בריטב"א מס' נדה

וביבין שמועה [כלל רמב, מובא בפתח עינים] כתב בשם הריטב"א דר"א שמותי, שתפס מדת ב"ש לחלוק עם הרבים. אבל בפתח עינים מביא מהשטמ"ק מס' ביצה (ד). בשם הריטב"א שפירש כדברי התוס', ע"ש. וע"י

25. מהרש"א חידושי הלכות מסכת שבת דף קל עמוד ב

בד"ה ואיתיה מהאי רישא שהיה התינוק בבית כו' ואיזמל בבית שבראש כו' עכ"ל לכאורה פירושו תמוה היאך הביאו האיזמל מן הבית והיאך הביאוהו לבית התינוק דאפילו ר"ש דשרי מחצר למבוי כדלקמן לרב בלא עירוב ולרבי יוחנן אף בעירוב כמ"ש התוס' היינו משום דחצר ומבוי רשות אחד הן לר"ש אבל מן הבית למבוי ודאי דאסור לכ"ע בלא שיתוף דאל"כ שיתוף ל"ל ונראה לומר ע"פ מ"ש הרי"ף סברת רבוותא דהוא דאמר' דהעמידו דבריהם במקום כרת בהאיזמל לא אתיא כר"ש והרי"ף דחה דבריהם דלר"ש נמי העמידו דבריהם בכלים ששבתו בתוך הבית אבל הנראה ליישב דעת הרבוותא דלא העמידו דבריהם באיזמל במקום כרת אלא לרבנן דאפילו בכלים ששבתו בתוכה אותם אסור לטלטל דרך גגות וחצרות וקרפיות ומשום הרואה דמטלטל האיזמל דרך גגות כו' ואתי נמי להתיר לדבר הרשות אבל לר"ש דשרי בכלים ששבתו בתוכו אפילו לדבר הרשות לא ניהא דהעמידו דבריהם בכלים ששבתו בבית דלית ביה כ"כ למיחש משום הרואה דמי ידע שהכלים שבתו בבית ולא אתו להתיר לדבר הרשות והשתא לא צריכין אנו לדחוקי כמ"ש התוס' לעיל לר"ש דשרי בכלים ששבתו בתוכו וכן היה אותו איזמל עכ"ל אלא מדלא פירש התלמוד כן לר' שמעון לעיל נראה לרבוותא דבאיזמל שרי אפילו לא שבתו בתוכו וזו היא גם דעת רש"י שלא פירש כן לעיל דבאיזמל נמי איירי ששבתו בתוכו אלא דאפילו לא שבתו בתוכו שרי באיזמל לר' שמעון דלא העמידו בכה"ג דבריהם במקום כרת דלאו כולי עלמא ידעי שהוא כלי ששבת בבית והשתא ניהא דלדברי הרי"ף והתוס' צ"ל נמי בהך עובדא דהכא לדחוקי דאתווי מהאי רישא כו' שהיה התינוק במבוי גופה בראש זה ואיזמל בראש אחר במבוי גופה ולא היה אחד מהן בבית כלל דאל"כ אף לר"ש העמידו דבריהם במקום כרת בכלים ששבתו בבית אבל לדעת הרבוותא וזו היא שיטת רש"י גם כן דפירש היו שניהם בבית זה בראש מבוי זה וזה בבית בראש מבוי אחר ולא העמידו בכה"ג דבריהם במקום כרת כיון דמותר לטלטל בכולו בכלים ששבתו בתוכו לר"ש ואפי' מתוכו לחצר דס"ל דחצר ומבוי רשות אחד הן כדלקמן ולית ביה משום הרואה דלא ידעי שהוא כלי ששבת בבית זהו הנראה לי ליישב פירש"י מסכים לדעת הרבוותא שכתב הרי"ף ודו"ק:

26. שערים מצויינים בהלכה

דאסור לכו"ע בלא שיתוף. וראיתי שהקשה כן במאירי, ופירש שמלו אותו בחצר והתינוק שבת בבית הפתוחה לחצר ושכל החצר לאדם אדם, או שעירבו, שנמצא שמתור לטלטל מבית לחצר הואיל ועירבו, וממבוי לחצר אע"פ שלא נשתתפו. וע"י בשכת של מי.

27. שערים מצויינים בהלכה

כתב באור זרוע (ה' מילה ס"י צו) בשם רב שרידא גאון, כשמלין תינוק בטי' באב לא מלינן כשחורית משום דאמר קנינת, ותניא שש אנכי על אמרתין, זו שמחה ברית מילה, ואתיא מגו"ש כתיב הכא "שש אנכי על אמרתך", וכתיב התם "כי שמרו אמרתך ובריתך יצוורו", מה להלן ברית אף כאן ברית, הלכך משהינן ליה עד המנחה בזמן שאומרים בנחמות, וכן תורה ומנהג לישראל וכו' ע"ש.